

מישחק בז'סטות

פטרוריו הפתאומיים של עלי סאברי הפרזי סובייטי מוסברים על-ידי פרשנים רבים כי מחוה של רצון טוב מצידה של מצריים, וצעד ממשי לקראת התפייסות עם ארצות הברית.

ישראל, שודאי אינה רואה בעין יפה סיני מני השתפרות אלה ביחסי מצריים-ארצות הברית, חייבת עכשיו לעשות מחוה דומה

של רצון טוב, כלפי ברית-המועצות כדי לשמור על איזון הכוחות של המעצמות בי מירוח-התיכון.

הזיסטה היפה ביותר שגולדה מאיר יכולה לעשות עכשיו כלפי ברית-המועצות היא ל פטר את אבא אבן. מה גם שצעד זה היה מתפרש כמחווה של רצון טוב מצידה של גולדה מאיר כלפי ישראל.

תעלומת העלייה מברית-המועצות

הרבה אנשים נאיביים, ביניהם שר"ממש" לה ופרשנים מדיניים, מאמינים שאת זרם העלייה היהודית מברית-המועצות יש לזקוף לזכות עמידתם הגאה של יהודי רוסיה, התי עוררות דעת-הקהל העולמית, גל ההפגנות נגד ברית-המועצות בכל רחבי תבל, ועוד כל מיני לוקשים ממין זה. התמממים האלה באמת חושבים שהקרמלין נבהל מהפגנות היהודים.

רבותי, יש גבול לנאיביות! אילו ברית-המועצות היתה באמת רוצה, לא היה שום יהודי מצליח להתקשר טלפונית עם העולם הוופשי, ובודאי ששום קבוצה של יהודים לא היתה מצליחה לערוך שביתת-שבת ו- שביתת-רעב במסדרונות משרד-הפנים הסובייטי. בשביל עבירות הרבה יותר קלות מי אלה מאכלסים היום רבבות אורחים טובי ייטיים את בתי-הכלא, מחנות-העבודה ובתי המסוגעים שברחבי ברית-המועצות. הרבבות שהעבירו לסיכור עמים שלמים, מסוגלות עוד להסיע לשם כמה מאות יהודים, המעי זים להפגין במוסקבה.

אז מה מתחשש שם? מה פתאום התחילו הרוסים להתיר את עלייתם של יהודים לישראל? התשובה, נדמה לי, פשוטה מאוד. ההתקרבות המצרית-אמריקאית החלה להגיד איג את הרוסים מאז עלייתו של סאדאת לשלטון. מצריים הבינה שרק ארצות-הברית מסוגלת להחזיר לה את כבודה ואת השטחים שנכבשו על-ידי ישראל, מצריים מבינה גם שאמריקה לא תהיה מוכנה לעשות בשבילה את השרות הפעוט הזה יגמ, והחיוכות ה מתנהל זה חודשים בין וושינגטון לקהיר הוא על גובה דמיה-השרות.

אמריקה לא תפעיל שום לחצים על ישראל, כל עוד נמשכת ההתמקחות על המחיר. עקשנותה של ישראל היא קלף מיקוח נהדר בידי אמריקה. ברנע שמצריים תקבל את תנאיה של וושינגטון, ותעשה את כל הסי דורים שיביטחו את תקפות חתימתה על ההסכם (סילוק המנהיגים הפרו-סובייטיים מעמדות-המפתח, חתימו עמדת של סאדאת) תקבל מצריים כל מה שהיא תבקש מישראל. בידיה של אמריקה מצויים שני האבזורים

הקלאסיים לגיהול משאומתן: גור ושוט. ה גור — פתיחת התעלה, נסיגתה של ישראל מסיני, ניצחון מדיני, וכמובן תמיכה כלכ לית ושיקום הריסותיה של מצריים. השוט — עקשנותה של ישראל.

בידיה של ברית-המועצות, לעומת זאת, מצוי רק הגור. היא יכולה להציע למצריים תמיכה צבאית ומדינית שעד כה, ארבע שנים לאחר תבוסתה של מצריים, לא קידמו את מצריים אפילו צעד אחד לקראת מטרחה הגדולה. אין בידיה של ברית-המועצות שום אמצעי-איום, שידתיעו את מצריים מעריכת תרגילי התקרבות לארצות-הברית. השוט ה יחידי שיש בידיה הוא: הודות ברית-המוע צות.

בהתירה את עלייתם של יהודים מרוסיה — רומות מוסקבה לקאהיר שכל נסיון להש תחרר מחיבוקו העז של הדוב הרוסי ו- חיוורים אחר אמריקה, יחוק את ישראל מבחינה מיספרית ואיכותית. וכדי שהרמו לא יהיה שקוף מדי, מעמידה ברית-המו צות פנים כאילו אין בכוחה לעמוד נגד התקוממותם הגלויה של יהודי רוסיה ונגד התעוררות דעת-הקהל העולמית. אם המצ רים לא יתפסו את הרמו הזה, יכול להיות שברית-המועצות תיאלץ למכור לישראל מטוסים וטילים, בטענה של כניעה ללחצים בינלאומיים.

המסקנות המתבקשות מחיזוריהן של שתי המעצמות הגדולות אחר מצריים הן מעניינות ומסובכות מאוד: סירובה של ישראל ל סגת מהשטחים יגרם לכך שמצריים תתי יאש מאמריקה, ותחזור לתלות את תקוותיה בברית-המועצות. התרחקות מאמריקה תביא להפלתו של סאדאת. (עקב כשלון מדיניותו) לחיזוק המנהיגות הפרו-סובייטית, וממילא להפסקת העלייה מברית-המועצות.

אם אנחנו מעוניינים איפוא, להגביר את זרם העלייה מרוסיה, לשפר את יחסינו עם מוסקבה ואולי אפילו לזכות בתמיכתה ה כלכלית והצבאית, עלינו לסגת מסיני ולחוק על-ידי כך את השפעתה של אמריקה על מצריים. מסובך מאוד, נכון? אבל יש בזה משהו.

חיפה עיר הביניים

את הדו"ח התמציתי ביותר על מצב ה- בידור והחיי-החילה של חיפה שמעתי השבוע מפי בחור שגון, שחור מביקור חטוף בפני

נת הכרמל. "ביום הראשון", אמר הבחור, "נחתי שם שבועיים, אבל למחרת זה נמאס לי."

"אות-הקריעה" לרוז כסלו

אולי כבר הספקתם לשכות, אבל לפני חודשים מיספר החיבתי במורד זה להעניק מדי פעם בפעם את "אות-הקריעה" (בצורת תבנית ביצים מניאטורית) לכתב עיתון, רדיו או טלוויזיה, שיגלה אמת בלתי-ידועה לציבור ויצליח על-ידי כך לשנות במידה כלשהי את המצב.

אם כן, את "אות-הקריעה" של אביב 1971 אני מעניק בזאת לכתב עיתון "הארץ", מר רן כסלו, אשר בסידרת מאמריו "פשע מאורגן בישראל" הצליח לגלות לציבור

צרכני-האינפורמציה אמת שעד כה היתה ידועה רק לפקידו עיריית תל-אביב, מר מר דכי צרפתי (מנטש) ומקורביו, פקידים-ממשלה בכירים ושרים, בעלי סטייקיות וסוחריי-ר קות,בשוק הכרמל.

באומץ-לב, באובייקטיביות ובעבודה עיתו נאית מקצועית, הביא מר כסלו לפנינו ידי עות מבוססות, מהימנות ומדויגות ששום עיתון, עד כה, לא טיפל בהן ועל כך מגיעה לו התודה והברכה. נוסף ל"אות-הקריעה" אני מעניק לו בזאת את "סיכת-דון-קישוט,

על אמונתו התמימה בערך המעשי של כת- בותיו. אם הוא חושב שהממשלה תקים ועדת-חקירה שהמטרה תפתח תיק לב-

נגד העירום

רבותי, בואו נדבר קצת על עירום. עירום בעיתונות, בסרטים, בתיאטרון, בחיים. האם החברה המתירנית, המסירה יומיום את ההגבלות שהיו מקובלות לגבי גוף ה אדם, עושה אותנו חכמים, רגישים ומאושר רים יותר? האם הצעד הזה, שצעדנו קדימה, הוא באמת בכיוון הנכון?

יש לי ספיקות. ספיקות רציניים. מיום ליום גוברת בי ההתנגדות לעירום. ההתנגדות שלי איננה בתחום החוק או ב תחום המוסר. אני חושב שיותר לפר סם צילומי-עירום בעיתונות, ומותר להראות עירום בתיאטרון ובקולנוע ללא הגבלה של איך, מה וכמה. אינני חושב שהעירום מש חית את נפשו של האדם.

ההתנגדות שלי לעירום היא על רקע אחר לגמרי. אני רוצה להתריע על הסכנה ה צפויה לכושר רגישותו האירוטית של ה אדם, כתוצאה מחשיפתו לעירום.

פיקאסו, אם אינני טועה, אמר פעם של כל אדם יש מיכסה של כושר-התרגשות לגבי דברים שונים. תבונה אנושית עמו קה זו, שנתגלתה לי במיקרה, ובאר חור, לצערי, פיענחה בבת אחת תעלומות רבות בתוכי וסביבי. את המיכסה הק צובה הזו של כו שר-התרגשות, שנית נה לנו כירושה או כפיקדון, אני יכולים לבנוב בן רגע או תוך לילה, אך אם ננהג בתבונה, אם לא נפרזו במשיכות מתוך החשבון הק צוב שבידינו, עשו ייה אותה מיכסה עצמה להספיק לנו לכל החיים, או ל פחות ליותר מאשר ליל-הוללות אחר.

כושר ההתרגשות שלנו, לפי הנחה זו, לגבי כל דבר בחיים — האהבה, מין, מזון, כאב, יצירה, סובל, צדק ועוול — אינו מעיין בלתי-נדלה של מים זכים, אלא כלי בעל קיבולת מסווי מת מאוד. מימדי ה רוחארי הזה שונים, כמובן, אצל אנשים שונים ותלויים בתורשה, חינוך ואלף דברים אחרים. זה יכול להיות כה, חבית או בור. מכל מקום, לכולם יש תחתית שאליה, בין אם נרצה או לא נרצה, אנו מגיעים באחד מרוסיה, לשפר את יחסינו עם גדול, וכך השמן, אשר צריך היה להספיק ליום אחר, מספיק לשיבעה ימים, אך אפילו לגיסים יש גבולות. אותו כד אינו יכול, בשום פנים, להספיק לנצח.

קחו, למשל, את אחת מחיית-היטוד ה משותפת לכל האנשים ללא הבדל דת, גזע, לאום, סטאטוס חברתי או מצב כלכלי. כח נתי לכושר התרגשותו המינית של האדם. העירום, ככל שזה לא יישמע אבסורד, הוא אנטר-מיני, בכך שהוא אינו משאיר דבר ל דמיון. הוא התחנה האחרונה במסע שלנו לעבר ההתרגשות, ומעבר לה מוטל מידבר השיממון.

הציפייה שלנו להגיע לתחנה אחרונה זו, מראות-השוא ותעלולי-הדמיון המוניים את נפשנו לאורך הדרך, הם הכוח המניע, ה מקיים בנו את המתח האירוטי. כמו בכל יצירת אמנות גדולה — הבלתי-ידוע (המיס תורי, הבלתי-מובן, החידה, המעורר מחשבה, המגרה את הדמיון) חשוב לאין ערוך יו

ככל שהוא יראה פחות, הוא ירצה לראות יותר, וככל שהוא יכיר ויבין אותך פחות, הוא יחזר אחריך יותר. לבשי מקסי לא רק על גופך, אלא גם על ראשך ונשמתך. האמת העירומה — משעממת וממיתה.

דיקת העובדות, אותן הביא לידיעת הציבור — מגיע לו בהחלט העיסור של כנפיר-סח נתרות.

תר מאשר הנודע (המובן, הפתור, המסוכם, הסופי).

אין ספק שאשה בשימלת מקסי, המרימה את שובל שימלתה ומגלה טפח קרסול, עשויה לעורר בנו התרגשות אירוטית הר בה יותר גדולה מאשה בביקיני על שפת הים, או אשה המתהלכת עירומה בבית. נד מה לי שניתן לקבוע כאן חוק אופטי מיוחד במינו: "ככל שמתגלה לעינינו פחות — אנו רואים יותר, וככל שמתגלה לעינינו יותר — אנו רואים פחות."

כאן, איפוא, טמון עיקר ההתנגדות שלי לעירום בעיתונות, בתיאטרון, בקולנוע וב חיים. העירום מקהה את חושינו, ומחסן אותנו בפני התרגשות ממנו. שום אשה אינה מסוגלת להיות מגרה במערומיה, כפי שהיא מגרה אותנו כאשר אנו מפשיטים אותה ב דמיונו. תהליך ההתערטלות, המאבק ה אינסלקטואלי, רגשי ופיזי, הכרוכים בתהליך זה, הם הרבה יותר חשובים, מגרים ומפ רים מהשגת המטרה.

אתם זוכרים את השיר הקטן "הרו כסת" של אדמונד רוסטאן, בתרגומו של ז'כונינסקי? "ארוס, ארוס, לי תתן נא / אהבה לא אשיגנה, / לא ארונה, עבר הנה לרקיע, / כי חלום נפשי חופשת / תם חלום, תבל נהר סת, / כה אוהב את הדוכסה א-לתיני." הדוכסה העירומה בתיאטרון, בקולנוע, בעיתונות ובמיטבח היא בסך הכל מני קו, בובת חלון-ראי זה, אשר יחד עם בגדיה השילה מעל עצמה את כל ה מיסותרין המופלא, המגרה והמפרה את דמיונו והמכלכל את המתח האירוטי שב זכותו אנו נמשכים אליה, ומקחים לה יגיע אליה, ויחד עם זאת לא להשיגה. לתיאורש, השטחית שלי על הסכנות ה נפשיות הצפרות לנו מן העירום יש גם השלכות מעשיות: אם את רוצה לקיים מתח אירוטי בחיי-האהבה שלך — עשי הכל כדי שאהובך לא יראה צילומי-עירום, סרטים פורנוגרפיים, אלבומים של תנוחות-אהבה, ולעולם, לעולם את תיראי בפניו עירומה! אל תראי לו בערב הראשון כל מה שיש לך, וכל מה שאת יודעת לעשות. תני לו לרצות, לשאוף, לחלום כמה שהוא רוצה, אבל אל תתני לו להשיג. מיכסת כושר-ההתרגשות של הגבר שלך נותנה בידיך.

את יכולה לרוקן את האוצר הזה בן-לילה, לשרוף הכל בהלילה אחת גדולה (ואין בזה שום רע, כמובן), אך אם את אשה חסכנית, אם שאלת הזמן מעסיקה אותך, אם את דואגת ל"אהבת-נצח", אם את רוצה שגם ב שנה החמישית לגישואין שלכם ישאר משהו מן המתח האירוטי שהיה קיים ביניכם ב ירח הדבש — התגלי לפניו לאט-לאט, ב זהירות, לאחר מאבקים, וגם אז בקמצנות רבה.

ככל שהוא יראה פחות, הוא ירצה לראות יותר, וככל שהוא יכיר ויבין אותך פחות, הוא יחזר אחריך יותר. לבשי מקסי לא רק על גופך, אלא גם על ראשך ונשמתך. האמת העירומה — משעממת וממיתה.